

За чужда вина да ти се каратъ не е леко. Но на Ерофима скоро му мина. Както ядѣше, съ издути пълни уста, той изведнажъ захвана да се смѣе.

— Е, нѣма нищо де, Марине. Голѣма работа. Ще направимъ една разходка, ще се поразтѣпчемъ... Нищо де... И не видишъ ли, че не Василъ, а Галунка иска туй. А като бжде за Галунка, защо да не отидемъ... Ще отидемъ...

И тъй като тѣ доста бързаха, Ерофимъ помълча малко, за да си почине и следъ нѣколко крачки поде:

— Не чу ли какво каза Галунка, като ни даваше хлѣба? Не съмъ мигнала, кай, цѣла нощъ. Ако, кай, телицата се е отелила и ако я е намѣрилъ вълка, отиде хубавото теленце, ще го изяде. Тѣй каза. Азъ, кай, все туй съмъ си мислила цѣла нощъ...

Маринъ все мълчеше, ако и той да не бѣше вече толкозъ сърдитъ. Развиделило се бѣше добре, но слънцето не изгрѣваше. Когато Ерофимъ и Маринъ се обърнѣха назадъ, виждаха, че небето на изтокъ цѣло е червено и гори като огънь. Побиваше ги трѣпки отъ хладъ. По тревата като маргаритъ се бѣлѣеше гжста роса и, както вървѣха изъ поляната, отподире имъ оставаха стѣпки като по снѣгъ. Като повървѣха още малко, земята предъ тѣхъ се облѣ съ розова свѣтлина — изгрѣваше слън-